

EURÓPSKY SÚD PRE ĽUDSKÉ PRÁVA
DRUHÁ SEKCIA
ROZHODNUTIE O PRIJATEĽNOSTI
sťažnosti č. 38794/97

J. K.
proti
SLOVENSKU

Európsky súd pre ľudské práva (druhá sekcia), na zasadnutí komory 13. septembra 2001 zloženej zo sudcov

C. L. ROZAKIS, *predseda*,
A. B. BAKA,
G. BONELLO,
V. STRÁŽNICKÁ,
P. LORENZEN,
M. TSATSA-NIKOLOVSKA,
A. KOVLER
a E. FRIBERGH, *tajomník sekcie*,

po oboznámení sa s uvedenou sťažnosťou podanou Európskej komisii pre ľudské práva 1. marca 1996 a zaregistrovanou 27. novembra 1997,

s ohľadom na článok 5 ods. 2 Protokolu č. 11 k Dohovoru, ktorým bola na Súd presunutá kompetencia posudzovať sťažnosť,

berúc do úvahy stanovisko predložené vládou a stanovisko následne predložené sťažovateľom,

rozhodol po porade takto:

ZÁKLADNÉ SKUTOČNOSTI

Sťažovateľ je slovenský štátny občan, narodený v roku 1930 a žijúci v Bratislave. Vládu zastupuje p. P. Vršanský, zástupca Slovenskej republiky pred Európskym súdom pre ľudské práva.

A. Okolnosti prípadu

Skutkový stav prípadu na základe tvrdení strán možno zhrnúť takto:

V júli 1991 sťažovateľ a jeho manželka podali návrh na začatie konania na Obvodný súd Bratislava II (vtedy obvodný súd, teraz okresný súd). Návrh bol zaregistrovaný pod sp. zn. 9Nc 75/91. Obsahoval rôzne návrhy smerujúce proti niekoľkým odporcom. Sťažovateľ bol vyzvaný na predloženie ďalších informácií, pretože jeho podania boli nejasné. Urobil tak 6. septembra 1991, ako aj 12. a 31. decembra 1991.

Dňa 19. februára 1992 sudca obvodného súdu poučil sťažovateľa o formálnych náležitostiach návrhu na začatie konania.

Dňa 28. februára 1992, 27. marca 1992, 6. apríla 1992, 20. júla 1992, 30. júla 1992, 24. augusta 1992, 30. septembra 1992 a 6. septembra 1993 sťažovateľ predložil ďalšie podania, ktoré súd považoval za nezrozumiteľné.

Dňa 25. januára 1993 sťažovateľ podal ďalší návrh na začatie konania, v ktorom požadoval vydanie nehnuteľností.

Dňa 16. júna 1993 boli sťažovateľove návrhy oddelené a vylúčené na samostatné konania. Okrem toho sa neskôr začalo aj samostatné konanie na Mestskom súde v Bratislave (vtedy mestský súd, teraz krajský súd).

Nasleduje prehľad konaní týkajúcich sa sťažovateľových vecí:

1. *Konanie týkajúce sa návrhu na vydanie nehnuteľnosti v kat. úz. Bratislava–Prievoz (sp. zn. 16C 216/94, Okresný súd Bratislava II)*

Dňa 16. septembra 1992 sťažovateľ a jeho manželka podali nový návrh na Obvodný súd Bratislava II. Odkázali na svoj pôvodný návrh vedený pod sp. zn. 9Nc 75/91 a namietali zásah do svojich vlastníckych práv. Následne sťažovateľ informoval súd, že podal žalobu o vydanie pozemku v Bratislave–Prievoz. Návrh bol zapísaný pod sp. zn. 16C 216/94.

Dňa 16. júla 1993, 23. augusta 1993, 1. júna 1994, 13. júna 1994 a 31. januára 1995 sťažovateľ predložil súdu ďalšie informácie.

Dňa 19. mája 1994 súd vypočul sťažovateľa.

Dňa 13. júna 1994 postúpil Obvodný súd Bratislava II vec z dôvodu miestnej príslušnosti Obvodnému súdu Bratislava I. Dňa 15. júla 1994 sa Obvodný súd Bratislava I obrátil na Mestský súd v Bratislave, aby určil, ktorý súd je príslušný rozhodovať vo veci. Dňa 31. augusta 1994 mestský súd rozhodol, že miestne príslušný je Obvodný súd Bratislava II.

Dňa 1. decembra 1994 bol spis doručený späť Obvodnému súdu Bratislava II.

Dňa 3. januára 1995 sudca informoval sťažovateľa o formálnych chybách jeho návrhu.

Dňa 24. a 30. januára 1995 sťažovateľ predložil prostredníctvom svojho právneho zástupcu doplnený návrh.

Dňa 14. februára 1995 súd zaslal kópiu návrhu odporcom. Títo sa k nemu vyjadrili v čase od 3. marca do 18. apríla 1995.

Pojednávanie vytyčené na 6. október 1995 bolo odročené, pretože účastníci sa naň nedostavili. Dňa 15. decembra 1995 bolo pojednávanie opäť odročené, pretože sa ho nezúčastnili odporcovia.

Dňa 25. januára 1996 sťažovateľ požiadal obvodný súd o vydanie predbežného opatrenia.

Účastníci sa nedostavili na pojednávanie vytýčené na 2. február 1996.

Dňa 20. februára 1996 sťažovateľ zaslal súdu ďalšie podania.

Dňa 29. februára 1996 sťažovateľ požiadal Obvodný súd Bratislava II o urýchlenné konania.

Dňa 19. apríla 1996 sa uskutočnilo pojednávanie. Sťažovateľ doplnil svoje podanie a súd ho poučil o formálnych náležitostiach návrhu na začatie konania.

Dňa 6. mája 1996 sťažovateľova manželka oznámila súdu, že si neželá pokračovať v konaní. Dňa 27. mája 1996 súd vo vzťahu k nej zastavil konanie.

Dňa 6. mája 1996 sťažovateľ pozmenil svoj návrh.

Dňa 27. mája 1996 súd zastavil konanie vo vzťahu k dvom odporcom. Zároveň pripustil do konania nového odporcu.

Dňa 29. mája 1996 sťažovateľ predložil ďalšie dokumenty.

Dňa 27. júna 1996 sa konalo pojednávanie.

Dňa 25. júla 1996 bolo pojednávanie odročené z dôvodu neprítomnosti odporcov.

Dňa 2. a 23. septembra 1996 sťažovateľ predložil súdu ďalšie dokumenty.

Dňa 23. septembra 1996 súd vypočul účastníkov a 27. septembra 1996 vyniesol rozsudok, v ktorom vyhlásil, že sťažovateľ je vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti. Rozsudok s odôvodnením bol vypracovaný 2. decembra 1996.

Dňa 17. decembra 1996 sa jeden z odporcov odvolal.

Dňa 14. februára 1997 sťažovateľ žiadal o opravu rozsudku a namietal zaujatosť sudkyne okresného súdu, ktorá ho vyniesla. Uviedol, že požadoval vydanie nehnuteľností a že súd o tomto jeho nároku nerozhodol.

Dňa 22. apríla 1997 sťažovateľ predložil súdu ďalšie podania.

Dňa 9. mája 1997 bol spis predložený Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o odvolaní. Dňa 2. júna 1997 krajský súd vrátil spis okresnému súdu z dôvodu, že tento zabudol rozhodnúť o trovách konania.

Dňa 5. augusta 1997 okresný súd vyniesol doplňujúci rozsudok. Sťažovateľ sa proti nemu odvolal 2. septembra 1997.

Dňa 10. a 16. februára 1998 sa sťažovateľ sťažoval na Okresnom súde Bratislava II, že konanie trvalo neprimerane dlho.

Dňa 27. februára 1998 predseda Krajského súdu v Bratislave pripustil, že v konaní došlo k prieťahom, ktoré boli spôsobené hlavne nedostatkom sudcov a veľkým pracovným zaťažením Okresného súdu Bratislava II.

Dňa 27. marca 1998 sa sťažovateľ sťažoval na Okresnom súde Bratislava II, že jeho návrh nebol správne interpretovaný, a požiadal súd, aby rozhodol o jeho návrhu na vydanie nehnuteľnosti.

Dňa 11. apríla 1998 sa sťažovateľ sťažoval na dĺžku konania predsedovi Okresného súdu Bratislava II, ústavnému súdu a ministrovi spravodlivosti.

Dňa 8. júna 1998 bol spis predložený Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o odvolaní.

Dňa 14. októbra 1998 krajský súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa. Spis bol

vrátený okresnému súdu 21. januára 1999. Rozhodnutie krajského súdu zo 14. októbra 1998 bolo doručené sťažovateľovi 19. novembra 1999.

Dňa 10. a 31. marca 1999, 25. mája 1999, 23. novembra 1999 a 17. januára 2000 sťažovateľ predložil okresnému súdu ďalšie dokumenty.

Na pojednávaní, ktoré sa konalo 29. novembra 1999, sťažovateľ požadoval náhradu škody za neoprávnené užívanie svojho pozemku a požiadal o ustanovenie právneho zástupcu.

Okresný súd odročil pojednávania vytýčené na 24. február a 29. máj 2000.

Dňa 1. júla 2000 jeden z odporcov predložil súdu doklady.

2. *Konanie týkajúce sa sťažovateľovho návrhu na vydanie nehnuteľnosti v Podunajských Biskupiciach a Prievoze–Malé Pálenisko (sp. zn. 15C 343/9,7 Okresný súd Bratislava II).*

Dňa 7. novembra 1997 sťažovateľ podal na Okresný súd Bratislava II návrh na vydanie niekoľkých nehnuteľností.

Dňa 2. januára 1998 súd zastavil konanie z dôvodu, že v tej istej veci už pred ním prebiehalo iné konanie.

Dňa 19. januára 1998 sa sťažovateľ proti tomuto rozhodnutiu odvolal. Dňa 24. februára 1998 okresný súd vyzval sťažovateľa, aby odvolania doplnil. Urobil tak 11. marca 1998.

Dňa 30. marca 1998 Krajský súd v Bratislave potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa.

3. *Konanie týkajúce sa ďalšieho sťažovateľovho nároku na vydanie nehnuteľností (sp. zn. 18 S 80/94, Mestský súd v Bratislave)*

Dňa 1. júna 1994 Pozemkový úrad v Bratislave zamietol sťažovateľov nárok na vydanie nehnuteľnosti.

Dňa 2. novembra 1994 Mestský súd v Bratislave zrušil rozhodnutie správneho orgánu.

Dňa 7. februára 1995 pozemkový úrad zastavil konanie z dôvodu nedostatku právomoci rozhodnúť vo veci.

4. *Konanie týkajúce sa sťažovateľovho nároku na vydanie nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v Podunajských Biskupiciach a na náhradu škody (sp. zn. 15C 5/94, Okresný súd Bratislava II)*

Návrh bol podaný v júli 1991 a pôvodne bol zapísaný pod sp. zn. 9Nc 75/91. Dňa 17. januára 1994 bolo podanie zapísané ako samostatná vec pod sp. zn. 15C 5/94.

Dňa 17. januára 1994 Obvodný súd Bratislava II vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku. V tom istom čase zaslal súd kópiu návrhu na vyjadrenie odporcom.

Dňa 24. januára 1994 sťažovateľ požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov. Dňa 31. januára 1994 súd vyzval sťažovateľa, aby predložil doklady o osobných a majetkových pomeroch. Sťažovateľ odpovedal 7. februára 1994.

Dňa 10. februára 1994 Pozemkový úrad v Bratislave predložil súdu listinné dôkazy. Tieto boli zaslané na vyjadrenie účastníkom 21. februára 1994.

Dňa 8. marca 1994 sťažovateľ predložil nové podanie.

Dňa 30. mája 1994 súd vypočul sťažovateľa. Ten upresnil, že požaduje vydanie pozemku, ktorý sa nachádza v Bratislave-Podunajských Biskupiciach, a náhradu škody od poľnohospodárskeho družstva.

Dňa 9. júna 1994 sťažovateľ predložil nové podanie.

Dňa 6. júla 1994 bolo pojednávanie odročené na neurčito pre neprítomnosť sťažovateľa a dvoch odporcov.

Dňa 8. júla 1994, ako aj 24. a 30. januára 1995 sťažovateľ predložil ďalšie informácie.

Pojednávanie vytýčené na 6. marec 1995 bolo odročené pre neprítomnosť jedného z odporcov.

Dňa 22. marca 1995 súd vypočul účastníkov.

Dňa 11. apríla 1995 sťažovateľ predložil listinné dôkazy.

Dňa 3. a 24. mája 1995 sa uskutočnili pojednávania.

Dňa 25. mája 1995 súd požiadal pozemkový úrad o predloženie informácií. Pozemkový úrad odpovedal 15. júna 1995.

Dňa 21. júna 1995 súd odročil pojednávanie a vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdnych poplatkov.

V júni 1995 sťažovateľ požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov. Žiadosť bola zamietnutá 9. augusta 1995. Sťažovateľ sa odvolal 30. augusta 1995. Dňa 15. novembra 1995 bol spis predložený Mestskému súdu v Bratislave, ktorý 27. novembra 1995 zrušil rozhodnutie obvodného súdu. Spis bol vrátený okresnému súdu 12. decembra 1995.

Dňa 30. januára 1996 okresný súd vyzval sťažovateľa na ďalšie upresnenie žalobného petitu. Sťažovateľ odpovedal 22. februára 1996.

Dňa 29. februára 1996 sťažovateľ požiadal Obvodný súd Bratislava II, aby urýchlil konanie.

V apríli 1996 bola vec pridelená inému sudcovi.

Dňa 21. januára 1997 Okresný súd Bratislava II vyzval sťažovateľa na odstránenie formálnych nedostatkov jeho návrhu na začatie konania a o predloženie ďalších informácií.

Dňa 24. januára 1997 podpredseda Okresného súdu Bratislava II pripustil, že v konaní došlo k prieťahom, ktoré možno pričítať súdu.

Dňa 7. februára 1997 sťažovateľ predložil ďalšie podanie.

Dňa 8. februára 1997 odporca predložil doklady vyžiadané súdom.

Dňa 30. mája 1997 sťažovateľ zmenil svoj návrh.

Dňa 18. septembra 1997 súd požiadal sťažovateľa, aby upresnil svoj návrh na začatie konania. Sťažovateľ odpovedal 24. októbra 1997.

Dňa 13. októbra 1997 sudca požiadal sťažovateľa, aby predložil svoj návrh na začatie konania v súlade s požiadavkami uvedenými v Občianskom súdnom poriadku. Dňa 24. októbra 1997 sťažovateľ predložil ďalšie doklady.

V nadväznosti na žiadosť súdu o poskytnutie ďalších informácií mu pozemkový úrad 12. novembra 1997 oznámil, že už nie je vo veci príslušný. Z týchto dôvodov súd 6. apríla 1998 vyzval na poskytnutie informácií Krajský úrad v Bratislave. Súd okrem toho požiadal sťažovateľa o predloženie ďalších informácií. Sťažovateľ odpovedal 23. apríla 1997. Krajský úrad v Bratislave odpovedal 28. apríla 1998.

Dňa 27. februára 1998 predseda Krajského súdu v Bratislave informoval sťažovateľa, že dĺžka konania bola zapríčinená najmä značnou pracovnou zaťaženosťou sudcov Okresného súdu Bratislava II.

Dňa 17. marca 1998 sa sťažovateľ opäť sťažoval Okresnému súdu Bratislava II na dĺžku konania.

Dňa 11. apríla 1998 sa sťažovateľ sťažoval na dĺžku konania predsedovi Okresného súdu Bratislava II, ústavnému súdu a ministrovi spravodlivosti.

Okresný súd Bratislava II vytýčil pojednávanie na 21. október 1998.

Dňa 23. októbra a 6. novembra 1998 sťažovateľ predložil okresnému súdu ďalšie podania.

Dňa 9. novembra 1998 súd požiadal sťažovateľa a odporcov o predloženie ďalších stanovísk.

Dňa 4. apríla 1999 okresný súd zamietol sťažovateľovu žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov. Sťažovateľ sa proti tomu odvolal 30. marca 1999. Dňa 7. apríla 1999 bol spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní. Krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu 29. apríla 1999 a 30. júna 1999 mu vrátil spis.

Dňa 7. júla 1999 bol sťažovateľ vyzvaný na zaplatenie súdnych poplatkov.

Dňa 6. októbra 1999 bolo pojednávanie odročené pre neprítomnosť účastníkov konania. Dňa 10. novembra 1999 bolo pojednávanie opäť odročené. Dňa 15. novembra 1999 súd uložil právny zástupcom dvoch odporcov poriadkovú pokutu za predlžovanie konania.

Dňa 23. novembra 1999 sťažovateľ doplnil svoj návrh.

Dňa 26. januára 2000 Okresný súd Bratislava II vyniesol rozsudok. Rozsudok s odôvodnením nadobudol právoplatnosť 28. marca 2000.

Dňa 11. apríla 2000 sa sťažovateľ a jeden z odporcov odvolali. Dňa 14. a 17. apríla 2000 doplnili odvolanie.

Dňa 20. augusta 2000 bol spis predložený Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o odvolaní.

5. *Konanie týkajúce sa sťažovateľovho nároku na náhradu škody za užívanie pozemkov v kat. úz. Podunajské Biskupice (sp. zn. 19C 173/95, Okresný súd Bratislava II)*

Návrh bol pôvodne podaný na Okresnom súde Bratislava II v júli 1991 a bol vedený pod sp. zn. 9Nc 75/91. V roku 1995 bol vylúčený na samostatné konanie a bol zapísaný pod sp. zn. 19C 173/95.

Dňa 22. augusta 1995 súd poslal kópiu návrhu odporcom a vyzval ich, aby sa k nemu vyjadrili. Jeden z odporcov odpovedal 11. septembra 1995.

Dňa 6. februára 1996 súd odročil pojednávanie z dôvodu neprítomnosti účastníkov.

Dňa 24. septembra 1996 súd vypočul sťažovateľa. Pojednávanie bolo odročené na 13. december 1996.

Dňa 30. septembra 1996 sťažovateľ doplnil svoj návrh.

Dňa 13. decembra 1996 bolo pojednávanie odročené z dôvodu neprítomnosti dvoch odporcov.

Dňa 2. januára 1997 sťažovateľ predložil súdu nové podanie a doklady.

Pojednávanie vytýčené na 21. marec 1997 bolo odročené pre neprítomnosť odporcov.

Dňa 24. júna 1997 sa uskutočnilo pojednávanie. Súd zistil, že v tej istej veci už pred ním prebiehalo iné konanie.

Dňa 10. novembra 1997 Okresný súd Bratislava II zastavil konanie. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 19. decembra 1997.

6. *Konanie týkajúce sa sťažovateľovho nároku na vydanie nehnuteľností v Bratislave–Malé Pálenisko a na náhradu škody (sp. zn. 9Nc 6/93, Okresný súd Bratislava II)*

Dňa 22. septembra 1992 sťažovateľ doplnil svoj pôvodný návrh z 5. septembra 1991 a požadoval okrem iného určenie vlastníckeho práva k pozemku v Bratislave–Malé Pálenisko a náhradu škody. Tento zmenený návrh bol zapísaný oddelene pod sp. zn. 9Nc 6/93.

Dňa 23. júna 1993 súd poslal kópiu návrhu na vyjadrenie odporcom. Odporcovia odpovedali 19., 26. a 29. júla 1993.

Dňa 20. augusta 1993 súd vypočul sťažovateľa s cieľom objasniť obsah jeho podania.

Dňa 31. augusta 1993 sťažovateľ predložil ďalšie informácie a listinné dôkazy.

Dňa 18. októbra 1993 sťažovateľ požiadal súd o pokračovanie v konaní bez prieťahov.

Dňa 20. mája 1994 sťažovateľ upresnil, akého rozhodnutia sa domáha.

Dňa 20. mája 1994 Obvodný súd Bratislava II vypočul účastníkov.

Dňa 27. mája 1994 sťažovateľ rozšíril svoj návrh o ďalšieho odporcu. Súd pripustil rozšírenie 12. decembra 1994.

Dňa 6. októbra 1994 a 17. novembra 1994 sa uskutočnili pojednávania.

Dňa 27. júla 1995 sťažovateľ predložil súdu nové podanie.

Dňa 20. decembra 1995 Obvodný súd Bratislava II odročil pojednávanie z dôvodu neprítomnosti účastníkov konania.

Dňa 24. januára 1997 podpredseda Okresného súdu Bratislava II priznal, že v konaní došlo k prieťahom, ktoré možno pričítať súdu.

Dňa 18. marca 1997 sa sťažovateľ sťažoval na Okresnom súde Bratislava II na neprimeranú dĺžku konania.

Dňa 23. apríla 1997 sudca poučil sťažovateľa, ako by mal upraviť svoj návrh v súlade s Občianskym súdnym poriadkom.

Dňa 6. mája 1997 sťažovateľ predložil ďalšie podanie.

V nadväznosti na sťažnosť sťažovateľa ho podpredseda Okresného súdu Bratislava II 8. októbra 1997 informoval, že sudca vo veci nekonal od mája 1997.

Dňa 30. októbra 1997 súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdnych poplatkov. Dňa 17. novembra 1997 sťažovateľ požiadal o oslobodenie od povinnosti zaplatiť súdne poplatky.

Dňa 10. a 16. februára 1998 sa sťažovateľ sťažoval na neprimeranú dĺžku konania.

Dňa 27. februára 1998 predseda Krajského súdu v Bratislava skonštatoval, že sťažovateľ požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov a že o tejto jeho žiadosti sa nerozhodlo. V liste predsedu sa uvádzalo, že došlo k prieťahom v konaní, ktoré boli zapríčinené najmä značnou pracovnou zaťaženosťou Okresného súdu Bratislava II a nedostatkom sudcov.

Dňa 17. a 27. marca 1998 sa sťažovateľ sťažoval na Okresnom súde Bratislava II, že konanie trvá viac ako sedem rokov.

Dňa 11. apríla 1998 sťažovateľ sa sťažoval na dĺžku konania predsedovi Okresného súdu Bratislava II, ústavnému súdu a ministrovi spravodlivosti.

Dňa 14. apríla 1998 okresný súd vyzval sťažovateľa na predloženie dokladov o jeho osobných a majetkových pomeroch. Sťažovateľ odpovedal 24. apríla 1998.

Dňa 21. mája 1998 sa sťažovateľ sťažoval predsedovi Okresného súdu Bratislava II, že konanie bolo neprimerane dlhé.

Dňa 22. septembra 1998 sťažovateľ rozšíril svoj návrh.

Dňa 10. mája 1999 súd oslobodil sťažovateľa od povinnosti zaplatiť súdne poplatky.

Konanie stále prebieha.

7. Konanie týkajúce sa sťažovateľovho nároku na vydanie neoprávnene zadržaných zlatých šperkov (sp. zn. 10C 384/96, Okresný súd Bratislava II)

Návrh bol podaný na Obvodnom súde Bratislava II 22. septembra 1992 a bol založený v spise sp. zn. 9Nc 75/91. Na základe úpravy predsedníčky Obvodného súdu Bratislava II zo 16. júna 1993 bol návrh vyčlenený z pôvodného spisu a bol posudzovaný v samostatnom konaní.

Dňa 21. októbra a 7. decembra 1993 boli vytýčené dve pojednávania. V ten istý deň súd informoval sťažovateľa o nedostatku pasívnej legitimácie odporcu.

Dňa 15. decembra 1993 sťažovateľ vysvetlil súdu, že žiada vydanie šperkov, ktoré boli odobraté jeho rodine, alebo náhradu za ne. Dňa 20. decembra 1993 požiadal o zmenu odporcov. Dňa 29. decembra 1993 sťažovateľ predložil súdu listinné dôkazy.

Pojednávanie vytýčené na 24. január 1994 bolo odročené.

Dňa 28. februára 1994 Obvodný súd Bratislava II rozhodol o postúpení prípadu Obvodnému súdu Bratislava I z dôvodu miestnej príslušnosti. Spis bol doručený Obvodnému súdu Bratislava I 30. júna 1994.

Dňa 19. júna 1996 Obvodný súd Bratislava I požiadal Mestský súd v Bratislave, aby určil, ktorý súd je príslušný rozhodnúť vo veci.

Dňa 28. júna 1996 Mestský súd v Bratislave rozhodol, že na konanie je miestne príslušný Obvodný súd Bratislava II. Spis bol vrátený na Obvodný súd Bratislava II 7. novembra 1996.

Pojednávanie sa uskutočnilo 3. februára, 5. marca, 28. apríla a 11. júna 1997.

Dňa 17. júna 1998 sa sťažovateľ nedostavil na informatívny výsluch.

Dňa 7. novembra 1998 sa sťažovateľ sťažoval Mestskému súdu v Bratislave, ústavnému súdu a ministrovi spravodlivosti, že v konaní o jeho návrhu nedošlo k posunu.

Dňa 2. júna 1999 sťažovateľ rozšíril návrh o ďalších odporcov. Súd pripustil rozšírenie 9. augusta 1999.

Dňa 8. augusta 2000 okresný súd vytýčil pojednávanie na 24. október 2000.

8. *Konanie týkajúce sa sťažovateľovho nároku na náhradu škody (sp. zn. 11C 124/93, Okresný súd Bratislava II)*

Návrh bol podaný 22. septembra 1992 a bol zahrnutý do spisu sp. zn. 9Nc 75/91. Na základe poučenia Obvodného súdu Bratislava II sťažovateľ pozmenil 14. januára 1993 svoj návrh. Žiadal náhradu škody za nepredané a zničené ovocie od roku 1986 do roku 1990.

Dňa 29. júla 1993 súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdnych poplatkov. Dňa 4. augusta 1993 sťažovateľ odmietol poplatok uhradiť.

Dňa 24. augusta 1993 bol sťažovateľ vypočutý. Doplnil svoj návrh.

Dňa 24. januára 1994 sa uskutočnilo pojednávanie.

Dňa 31. januára 1994 sťažovateľ predložil súdu ďalšie podanie.

Pojednávania sa uskutočnili 16. januára, 6. februára, 20. marca, 15. apríla, 7. júna, 18. septembra, 4. októbra, 16. októbra, 8. novembra a 20. decembra 1995.

Dňa 3. februára 1996 súd predvolal sťažovateľa na informatívny výsluch. Sťažovateľ sa nedostavil.

Dňa 22. januára 1997 okresný súd požiadal kompetentné orgány, aby zistili sťažovateľovo miesto pobytu. Zároveň poslal sťažovateľovi list, v ktorom ho žiadal o ďalšie listinné dôkazy.

Dňa 24. januára 1997 podpredseda Okresného súdu Bratislava II v reakcii na sťažovateľovu sťažnosť pripustil, že v konaní došlo k prieťahom.

Dňa 26. mája 1997 sťažovateľ rozšíril svoj návrh.

Dňa 8. októbra 1997 podpredseda Okresného súdu Bratislava II v reakcii na sťažovateľovu sťažnosť informoval sťažovateľa, že v konaní nedošlo k posunu od júna 1997.

Dňa 3. novembra 1997 sa uskutočnilo pojednávanie.

Dňa 7. a 17. novembra 1997, ako aj 18. decembra 1997 sťažovateľ predložil súdu ďalšie podanie.

Dňa 27. februára 1998 predseda Krajského súdu v Bratislave informoval sťažovateľa, že prieťahy v konaní zapríčinila najmä značná pracovná zaťaženosť Okresného súdu Bratislava II a nedostatok sudcov.

Ďalšie pojednávanie pred okresným súdom sa uskutočnilo 4. marca 1998.

Dňa 23. apríla 1998 súd konanie prerušil.

Dňa 27. apríla a 29. mája 1998 sťažovateľ predložil ďalšie informácie.

Dňa 13. júla 1998 sťažovateľ požiadal okresný súd o pokračovanie v konaní.

Sťažovateľ sa nedostavil na výzvu súdu na informatívny výsluch, ktorý sa mal uskutočniť 11. augusta 1999.

Pojednávania sa uskutočnili 8. marca 2000 a 26. júna 2000. V uvedenom termíne okresný súd pripustil rozšírenie návrhu.

Dňa 10. júla 2000 sťažovateľ predložil súdu ďalšie informácie.

Dňa 17. júla 2000 okresný súd vytýčil pojednávanie na 9. október 2000.

9. *Konanie týkajúce sa sťažovateľovho nároku na náhradu finančného rozdielu v plate (sp. zn. 14C 48/93, Okresný súd Bratislava II)*

Návrh bol pôvodne obsiahnutý v sťažovateľovom podaní zapísanom na Obvodnom súde Bratislava II pod sp. zn. 9Nc 75/91. Na základe úpravy predsedníčky Obvodného súdu Bratislava II zo 16. júna 1993 bol zapísaný ako samostatný návrh pod sp. zn. 14C 48/93.

Dňa 1. júla 1993 sudca okresného súdu vypočul sťažovateľa a poučil ho, ako by mal podať návrh v súlade s formálnymi požiadavkami uvedenými v Občianskom súdnom poriadku.

Dňa 26. júla 1993 sťažovateľ doplnil svoj návrh o to, proti komu smeruje.

Dňa 18. augusta 1993 súd požiadal sťažovateľa, aby upresnil petit svojho návrhu, pretože ho považoval za nejasný.

Dňa 9. septembra 1993 súd požiadal sťažovateľa, aby mu poskytol viac informácií o odporcoch. Dňa 23. septembra 1993 sťažovateľ požiadal súd o určenie toho, kto je odporcom v uvedenom prípade. Dňa 28. septembra 1993 súd opäť požiadal sťažovateľa o objasnenie petitu jeho návrhu a oznámil mu, ako by mal byť správne formulovaný.

Dňa 9. októbra 1993 sťažovateľ objasnil, že požaduje náhradu škody za finančný rozdiel v plate na základe, že medzi rokmi 1953 a 1971 mu jeho zamestnávateľ neponúkol prácu zodpovedajúcu jeho kvalifikácii.

Dňa 9. novembra 1993 sudca opäť poučil sťažovateľa, ako by mal podať návrh. Sťažovateľ následne uskutočnil ďalšie podanie, v ktorom označil nového odporcu a upresnil, že požaduje náhradu škody v zmysle zákona o mimosúdnych rehabilitáciách.

Pojednávanie sa uskutočnilo 23. mája 1994.

Dňa 13. októbra 1994 bolo pojednávanie odročené pre neprítomnosť účastníkov.

Dňa 17. augusta 1994 a 31. októbra 1994 sťažovateľ predložil obvodnému súdu ďalšie informácie.

Dňa 6. apríla 1995 okresný súd zamietol návrh s odôvodnením, že nemá právny základ v slovenskom právnom poriadku a že smeroval proti právnickým osobám, ktoré nemali pasívnu legitímáciu. Obvodný súd predovšetkým pripomenul, že zákon o mimosúdnych rehabilitáciách poskytoval iba morálnu rehabilitáciu za krivdy v oblasti pracovných vzťahov a vylučoval akúkoľvek kompenzáciu za stratu v príjmoch alebo odškodnenie, ako to požadoval sťažovateľ.

Dňa 2. júna 1995 sa sťažovateľ odvolal. Dňa 7. a 13. júna 1995 okresný súd vyzval sťažovateľa na doplnenie odvolania. Sťažovateľ ho doplnil 30. júna a 8. augusta 1995.

Dňa 22. apríla 1996 Obvodný súd Bratislava II predložil spis Mestskému súdu v Bratislave. Ten vypočul účastníkov 7. a 21. júna 1996. Dňa 19. júla 1996 Mestský súd v Bratislave potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

10. Konanie týkajúce sa nároku sťažovateľa na náhradu škody za vojenskú službu (sp. zn. 9C 37/94, Okresný súd Bratislava III)

Návrh bol podaný na Obvodný súd Bratislava II v júli 1991. Dňa 16. júna 1993 bol na základe úpravy predsedníčky Obvodného súdu Bratislava II vylúčený na samostatné konanie.

Dňa 12. júla 1993 súd zaslal kópiu návrhu odporcovi. Ten sa k nemu vyjadril 6. augusta 1993.

Dňa 19. novembra 1993 sťažovateľ predložil súdu ďalšie podanie. Dňa 26. novembra 1993 súd vyzval sťažovateľa, aby jasne vymedzil petit svojho návrhu.

Dňa 30. novembra 1993 sťažovateľ objasnil okresnému súdu, že požaduje úpravu dôchodku a odškodnenie na základe toho, že bol v 50-tych rokoch povinný slúžiť vo vojenskom pracovnom tábore.

Dňa 15. decembra 1993 Obvodný súd Bratislava II postúpil vec Obvodnému súdu Bratislava III z dôvodu miestnej príslušnosti.

Dňa 20. októbra 1994 Obvodný súd Bratislava III spochybnil toto rozhodnutie pred Mestským súdom v Bratislave. Dňa 26. októbra 1994 mestský súd rozhodol, že miestne príslušný je Obvodný súd Bratislava III.

Dňa 7. októbra 1995 sťažovateľ predložil na základe výzvy Obvodného súdu Bratislava III ďalšie doklady. Dňa 6. decembra 1996 súd zaslal kópie dokladov odporcovi.

Ten sa vyjadril 16. apríla 1997.

Dňa 24. júla 1996, 4. februára 1997 a 20. marca 1997 sa sťažovateľ sťažoval na dĺžku konania predsedovi Obvodného súdu Bratislava III.

Dňa 17. marca 1997 predseda okresného súdu informoval sťažovateľa, že došlo k viacerým zmenám sudcov rozhodujúcich v jeho veci a že na súde je nedostatočný počet sudcov.

Dňa 16. apríla 1997 odporca predložil súdu ďalšie stanovisko. Dňa 8. júla 1997 okresný súd vyzval sťažovateľa, aby sa k nemu vyjadril.

Dňa 22. októbra 1997 sudca vypočul sťažovateľa.

Dňa 10. decembra 1997 okresný súd návrh zamietol. Pokiaľ ide o návrh na zvýšenie sťažovateľovho dôchodku, súd s odkazom na relevantné doklady týkajúce sa sťažovateľovej vojenskej služby zistil, že sťažovateľ nevykonával nútenú prácu vo vojenskom tábore v zmysle § 18 ods. 1 zákona o mimosúdnych rehabilitáciách, a dospel k záveru, že z toho dôvodu nemá nárok na zvýšenie dôchodku v zmysle tohto zákona. Súd ďalej uviedol, že odporcovia neboli v predmetnom konaní pasívne legiti-movaní.

Pokiaľ ide o sťažovateľov nárok na náhradu škody, okresný súd dospel k záveru, že nemá základ v slovenskom práve a že je v každom prípade premlčaný.

Sťažovateľ sa odvolal 23. februára 1998.

Dňa 10. marca 1998 okresný súd vyzval sťažovateľa na doplnenie odvolania. Súd zopakoval svoju výzvu 25. mája 1998. Sťažovateľ výzve vyhovel 9. júna 1998.

Dňa 15. októbra 1998 bol spis predložený Krajskému súdu v Bratislave. Dňa 9. decembra 1998 krajský súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

11. Konanie týkajúce sa dôchodku sťažovateľovho otca (sp. zn. 18C 130/94, Okresný súd Bratislava I)

Návrh bol pôvodne podaný na Okresný súd Bratislava II v júli 1991 a bol zapísaný spolu s ostatnými nárokmi sťažovateľa pod sp. zn. 9Nc 75/91. Následne bol zapísaný ako samostatná vec. Dňa 23. septembra 1993 sťažovateľ upresnil, že požaduje 124 800 slovenských korún (Sk) na základe toho, že dôchodok jeho otca, ktorý bol vyplácaný jemu a jeho matke v období medzi rokmi 1949 a 1971, nebol správne určený.

Dňa 29. júna 1993 Obvodný súd Bratislava II vyslovil vo veci svoju miestnu nepríslušnosť a postúpil prípad Obvodnému súdu Bratislava I.

Dňa 11. januára 1994 Obvodný súd Bratislava I vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku.

Dňa 8. marca 1994 Obvodný súd Bratislava I vyslovil, že nie je vecne príslušný, a požiadal Mestský súd v Bratislave o určenie príslušnosti. Dňa 8. júna 1994 mestský súd vyslovil, že príslušný na rozhodnutie vo veci je Obvodný súd Bratislava I.

Pojednávania vytýčené na 2. a 28. február 1995 boli odročené pre neprítomnosť sťažovateľa. Dňa 4. apríla 1995 obvodný súd zamietol návrh z dôvodu, že sťažovateľ svoj nárok nepodložil.

Dňa 9. mája 1995 sa sťažovateľ odvolal. Dňa 19. júna 1995 bol spis predložený Mestskému súdu v Bratislave. Dňa 6. júla 1995 odvolací súd odročil pojednávanie s cieľom zadovážiť ďalšie listinné dôkazy. Dňa 11. júla 1995 sťažovateľ predložil doklady krajskému súdu.

Dňa 23. mája 1996 Krajský súd v Bratislave potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a s poukazom na relevantné ustanovenia zákona o mimosúdnych rehabilitáciách vyslovil, že odporcovia neboli v spore pasívne legitimovaní.

12. Sťažovateľove podania na Ústavný súd SR

Sťažovateľ sa viackrát obrátil na ústavný súd, okrem iného so sťažnosťou na prieťahy v konaniach týkajúcich sa jeho vecí a na porušenie svojich vlastníckych práv.

Dňa 16. decembra 1997, po vzájomnej výmene korešpondencie, sudca informoval sťažovateľa, že ústavný súd nemá právomoc zasahovať do konaní pred všeobecnými súdmi. V liste sa ďalej uvádza, že možné konštatovanie prieťahov v konaní pred všeobecnými súdmi zo strany ústavného súdu má iba deklaratívny charakter bez akýchkoľvek právnych následkov do budúcnosti.

Dňa 24. marca 1998 sťažovateľ podal podnet na ústavný súd. Namietal porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v tom, že nebolo rozhodnuté o jeho nárokoch z roku 1991.

Dňa 5. mája 1998 sudca ústavného súdu vyslovil názor, že v konaniach týkajúcich sa sťažovateľových záležitostí došlo k prieťahom. V liste sa uvádzalo, že ústavný súd nemá právomoc nariadiť všeobecným súdom, aby urýchlili konanie, ktoré pred nimi prebieha. Sťažovateľ bol poučený, aby podal svoj podnet v súlade s relevantnými ustanoveniami zákona o konaní pred ústavným súdom, ak si želá, aby ústavný súd o ňom formálne rozhodol.

Dňa 30. mája 1998 sťažovateľ podal na ústavný súd ďalší podnet. Tento bol zamietnutý, pretože nespĺňal formálne požiadavky.

B. Príslušné vnútroštátne právo a prax

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom štát zodpovedá za škodu spôsobenú v súvislosti s výkonom právomocí zverených štátnym orgánom, ktorá je následkom nesprávneho úradného postupu osôb poverených výkonom týchto právomocí.

Nárok na odškodnenie podľa tohto ustanovenia je priznaný, iba ak navrhovateľ preukáže, že utrpel škodu v dôsledku nesprávneho postupu štátneho orgánu, vyčíslil jej výšku a preukáže príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom.

Pri posudzovaní podnetu na prieťahy v konaní podanej inou osobou, ktorej záležitosť v súčasnosti posudzuje Európsky súd pre ľudské práva (sťažnosť č. 51545/99), ústavný súd zistil porušenie ústavného práva sťažovateľa na prejednanie záležitosti bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľ si uplatnil nárok na náhradu škody na ministerstve spravodlivosti podľa § 18 zákona o zodpovednosti za škodu, pretože ústavný súd nemal právomoc priznať mu odškodnenie. Ministerstvo zamietlo túto jeho žiadosť, a preto podal žalobu na Okresný súd Bratislava I.

Dňa 26. mája 1999 Okresný súd Bratislava I žalobu zamietol (sp. zn. 23 C 7/99-38) z dôvodu, že sťažovateľ nepreukázal príčinnú súvislosť medzi spôsobenou škodou a prieťahom v konaní týkajúcim sa jeho prípadu.

Navrhovateľ sa odvolal a trval okrem iného na tom, že utrpel nemajetkovú ujmu ako dôsledok neschopnosti súdu pokročiť v konaní počas šiestich rokov. Vysvetlil, že nečinnosť súdu mu spôsobila traumu, že zostarol a nemohol rátať so súdnou ochranou, dôsledkom čoho sa stal občanom druhej kategórie.

Rozhodnutím zo 16. novembra 1999 (sp. zn. 15 Co 383/99-81) Krajský súd v Bratislave potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Uviedol, že sťažovateľov nárok nespadá pod zákon o zodpovednosti za škodu.

Vyhlasujúca ministerstiev zdravotníctva a spravodlivosti, Štátneho úradu sociálneho zabezpečenia a Ústrednej rady odborov č. 32/1965 o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia upravuje náhradu škody spôsobenej na zdraví. § 2 sa týka odškodňovania za bolesť. Podľa § 2 ods. 2 odškodnenie za bolesť nepatrí za jednoduché duševné reakcie na postihnutie organizmu, ktoré sú prechodného rázu, za zmeny v organizme, ktoré sú také krátkodobé, že ich netreba liečiť, prípadne ich nemožno ani objektívne zistiť.

SŤAŽNOSŤ

Sťažovateľ namieta s odvolaním na článok 6 ods. 1 Dohovoru dĺžku konaní o svojich návrhoch pred vnútroštátnymi súdmi. Ďalej namieta porušenie článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru v tom, že jeho návrhom sa nevyhovelo.

PRÁVNÝ STAV

Sťažovateľ namieta podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru dĺžku konaní týkajúcich sa jeho žalôb pred vnútroštátnymi súdmi. Namieta porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru podľa ktorého

„Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.“

1. Vláda namietala, že sťažovateľ nevyužil všetky vnútroštátne prostriedky nápravy, ako to vyžaduje článok 35 ods. 1 Dohovoru, pretože nepodal žalobu na náhradu škody za prieťahy v konaní podľa relevantných ustanovení zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom z roku 1969. Podľa vlády takáto žaloba predstavuje v zmysle judikatúry Súdu účinný prostriedok nápravy a sťažovateľ ju mal využiť predtým, ako sa obrátil so svojou sťažnosťou na Súd.

Súd poznamenáva, že podľa § 18 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom je štát zodpovedný za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom osôb, ktoré boli poverené plnením úloh zverených štátnym orgánom. Okresný súd Bratislava I a Krajský súd v Bratislave však v inom konaní zamietli žalobu proti ministerstvu spravodlivosti týkajúcu sa náhrady nemajetkovej ujmy za neprimeranú dĺžku v súdnych konaniach, pretože nepovažovali za preukázané, že žalobca utrpel v dôsledku neprimeranej dĺžky konania týkajúceho sa jeho prípadu škodu (pozri uvedené Príslušné vnútroštátne právo a prax).

Pretože nič nenasvedčuje tomu, že by vnútroštátne súdy v podobných prípadoch prijali rozhodnutia v prospech žalobcu, Súd nie je presvedčený, že by v prípade sťažovateľa Okresný súd Bratislava I a Krajský súd v Bratislave, pred ktorými by sa bol taký návrh prejednával, rozdielne posúdili žalobu o náhradu škody podľa § 18 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

Súd za týchto okolností neakceptuje, že tento prostriedok ponúka primeranú šancu na úspech a že je schopný zabezpečiť priamu ochranu práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného článkom 6 ods. 1 Dohovoru, ako to vyžaduje príslušná judikatúra Súdu (pozri rozsudok Deweer proti Belgicku z 27. februára 1980, séria A, č. 35. str. 16–17, ods. 29, rozsudok Akdivar a ďalší proti Turecku zo 16. septembra 1996, *Reports* 1996 – IV, str. 1211, ods. 68). V súlade s už uvedeným sťažnosť nemôže byť vyhlásená za neprijateľnú z dôvodu nevyčerpania vnútroštátnych prostriedkov nápravy.

Pokiaľ ide o podstatu sťažnosti, vláda pripustila určité prieťahy v konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 15C 5/94, 19C 173/95, 9Nc 6/93, 10C 384/96, 11C 124/93, 14C 48/93 (prieťah pripustený v období medzi novembrom 1995 a aprílom 1996), ako aj v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 9 C 37/94 (prieťah pripustený medzi 25. novembrom 1994 a 21. septembrom 1995) a v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 18C 130/94 (prieťah pripustený medzi 31. augustom 1994 a 10. januárom 1995) – (pozri body 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 a 11 už uvedenej časti Okolnosti prípadu). Vláda ďalej uviedla, že sám sťažovateľ zásadne prispel k prieťahom v konaní. Zdôraznila, že jeho po-

dania boli nezrozumiteľné, a navrhla Súdu, aby zamietol sťažnosť z dôvodu zneužitia práva na podanie sťažnosti a z dôvodu jej zjavnej nepodloženosti.

Sťažovateľ trvá na tom, že jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote sa nerešpektovalo.

a) Pokiaľ ide o konanie o dôchodku sťažovateľovho otca (Okresný súd Bratislava I, sp. zn. 18C 130/94, bod 11 uvedenej časti Okolnosti prípadu), Súd môže posudzovať jeho dĺžku od 18. marca 1992, keď bývalá ČSFR, ktorej jedným z nástupníckych štátov je Slovenská republika, ratifikovala Dohovor a priznala jednotlivcom právo na podanie individuálnej sťažnosti (pozri okrem iného Matter proti Slovensku, č. 31534/96, ods. 52). Konanie sa skončilo 23. mája 1996, keď Krajský súd v Bratislave potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Časové obdobie, ktoré treba posúdiť, preto predstavuje štyri roky a dva mesiace. Počas tohto obdobia predmet konania posudzovali súdy na dvoch stupňoch a bolo potrebné rozhodnúť niekoľko otázok procesného charakteru. Posudzujúc konanie ako celok, Súd dospel k záveru, že požiadavka „primeranej lehoty“ sa rešpektovala.

Z uvedeného vyplýva, že táto časť sťažnosti je zjavne nepodložená a musí byť zamietnutá v súlade s článkom 35 ods. 3 a 4 Dohovoru.

b) Okresný súd Bratislava II zastavil konanie týkajúce sa sťažovateľovho nároku na náhradu škody za užívanie pozemkov v kat. úz. Podunajské Biskupice (sp. zn. 19C 173/95, bod 5 uvedenej časti Okolnosti prípadu), ako aj konanie týkajúce sa sťažovateľovho nároku na vydanie nehnuteľností v Podunajských Biskupiciach a Prievoze (sp. zn. 15C 343/97, bod 2 uvedenej časti Okolnosti prípadu), pretože o tých istých nárokoch už pred ním prebiehali iné konania. Podľa názoru Súdu v súvislosti s takýmto procesným rozhodnutím Okresný súd Bratislava II nerozhodoval o sťažovateľových „občianskych právach a záväzkoch“ v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru.

Súd ďalej uviedol, že vnútroštátne súdy zamietli sťažovateľov nárok na náhradu finančného rozdielu v plate (konanie Okresného súdu Bratislava II pod sp. zn. 14C 48/93, bod 9 uvedenej časti Okolnosti prípadu), keďže nemal základ v slovenskom práve. Vzhľadom na to, že konanie sa netýkalo práva, ktoré by malo aspoň na sporom základe oporu vo vnútroštátnom práve, nespadá pod článok 6 ods. 1 Dohovoru (pozri napr. Balmer-Schafroth a ďalší proti Švajčiarsku, Reports 1997-IV, str. 1357, ods. 32).

Z uvedeného vyplýva, že táto sťažnosť je v zmysle článku 35 ods. 3 nezlučiteľná *ratione materiae* s ustanoveniami Dohovoru a musí byť zamietnutá v súlade s článkom 35 ods. 4.

c) Súd konštatuje, že konečné rozhodnutie v konaní týkajúcom sa sťažovateľovho ďalšieho nároku na vydanie nehnuteľnosti (bod 3 uvedenej časti Okolnosti prípadu) vyniesol Pozemkový úrad v Bratislave 7. februára 1995, čo je viac ako šesť mesiacov predtým, ako sťažovateľ podal 1. marca 1996 sťažnosť.

Z uvedeného vyplýva, že táto sťažnosť bola podaná po lehote, a preto musí byť zamietnutá v súlade s článkom 35 ods. 1 a 4 Dohovoru.

d) Pokiaľ ide o sťažnosti na dĺžku ostatných konaní (body 1, 4, 6, 7, 8 a 10 uvedenej časti Okolnosti prípadu), Súd dospel k záveru, že vzhľadom na kritériá ustanovené judikatúrou Súdu vo vzťahu k „primeranosti lehoty“ (zložitost veci, správanie sťažovateľa a kompetentných orgánov a dôležitosť, akú má konanie pre sťažovateľa), a berúc do úvahy všetky dostupné informácie, je potrebné posúdenie podstaty uvedenej sťažnosti.

2. Sťažovateľ namieta porušenie článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru, pretože sa uvedeným návrhom nevyhovelo.

a) Sťažovateľova sťažnosť na porušenie jeho vlastníckych práv v konaniach, ktoré stále prebiehajú (body 1, 4, 6, 7, a 8 uvedenej časti Okolnosti prípadu), je predčasná a musí byť zamietnutá v zmysle článku 35 ods. 1 a 4 Dohovoru pre nevyčerpanie vnútroštátnych prostriedkov nápravy.

b) Súd uvádza, že konečné rozhodnutie v konaní týkajúcom sa sťažovateľovho ďalšieho nároku na vydanie nehnuteľnosti (bod 3 uvedenej časti Okolnosti prípadu) vyriesol Pozemkový úrad v Bratislave 7. februára 1995, čo je viac ako šesť mesiacov predtým, ako sťažovateľ podal 1. marca 1996 sťažnosť.

Z uvedeného vyplýva, že táto sťažnosť bola podaná po lehote, a preto musí byť zamietnutá v súlade s článkom 35 ods. 1 a 4 Dohovoru.

c) Súd tiež preskúmal sťažovateľove námietky týkajúce sa porušenia jeho vlastníckych práv v ostatných konaniach (body 2, 5, 9, 10 a 11 uvedenej časti Okolnosti prípadu), ale zistil, že v rozsahu, v akom boli tieto námietky zdôvodnená a v akom spadali do právomoci Súdu, nezakladajú porušenie Dohovoru a jeho protokolov.

Z uvedeného vyplýva, že tieto sťažnosti sú zjavne nepodložené a musia byť zamietnuté v súlade s článkom 35 ods. 3 a 4 Dohovoru.

Z TÝCHTO DÔVODOV SÚD JEDNOMYSEĽNE

Vyhlásil za prijateľné, bez zaujatia stanoviska k podstate sťažností, sťažnosti na dĺžku konaní v konaniach uvedených v časti Okolnosti prípadu pod bodmi 1, 4, 6, 7, 8 a 10 a *Vyhlásil* za neprijateľný zvyšok sťažnosti.

Erik FRIBERGH
tajomník

Christos ROZAKIS
predseda